

—82 som en Sum, Ministeriet har ment skulde kunne anvendes til Overtskridelser. Naar ærede Medlemmer ville se den Meddelelse igjennem og de Lal, som findes anførte der, ville de vistnok ikke finde det rigtigt, at det i den nævnte Linie siges med fremhævet Tryk, at „man endnu ved Udgangen af 1873 havde Penge til Disposition paa Kontoen“. Jeg skjønner ikke rettere, end at der ikke alene ikke var Penge til Disposition, men at der endog allerede dengang var udgivet ca. 20,000 Rd. som Overtskridelse, samt at der ved Siden deraf var udgivet et Beløb, som anføres nedenfor paa samme Spalte med 26,512 Rd. 79 St. i Forventning om, at det vilde blive refunderet fra andre Kasser. Det forekommer mig altsaa, at det, som her findes meddelt, dels staar i Strid med, hvad vi fik oplyst i 1871—72 — og hvorpaa Folkethinget dengang støttede sig, idet det gif ind paa Bevillingen — og dels maa anses for at være i Strid med, hvad Ministeriet nu siger, nemlig, at Overtskridelsen først overhovedet blev bekendt i Begyndelsen af 1874. Jeg har dvalet noget usjællig ved Enkeltbederne i denne Sag, hvorpaa jeg iøvrigt skal henlede ærede Medlemmers og navnlig det Udvalgs Opmærksomhed, som jeg antager vil faae Sagen til nærmere Behandling. — Naar nu Bevillingen af hele Udvalget indstilles til Forkastelse, sfer dette for Mindretallets Vedkommende i Tanken om, at Sagen skal kunne henvises til Afgjørelse, naar Statsrevisionsens Betænkning af dette Spørgsmaal engang maatte komme til at foreligge. Flertallet har ikke kunnet tilraade at gaa denne Vej, thi dels ligger det i Sagens Natur, at det vilde være uheldigt først at faae et saa stort Spørgsmaal oplyst paa et Tidspunkt, da mange Ting maaste vilde staa mere uklare, end de nu staa, og paa den anden Side erindrer jeg heller ikke noget Exempel paa, at Rigsdagen har negtet en Efterbevilling af saa stor Betydning som denne, og derefter blot henviist den til Afgjørelse, naar Betænkningen over Statsregnskabet forelaa. Der findes Exempler paa adskillige søgte Efterbevillinger, men jeg mindes ikke, at nogen saadan er bleven forkastet, og at man derefter er gaaet den Vej, som Mindretallet har anbefalet at gaa. Der er Exempler paa, at saadanne søgte Efterbevillinger ere blevene bevilgede, men at man derefter har foreslaaet en Undersøgelse af Sagen i dens Enkeltbeder. Jeg kan derfor ikke Andet end paa Flertallets Vegne ved Siden af, at Bevillingen nu indstilles til Forkastelse, tilraade, at Sagen gjøres til Gjenstand for nærmere Prøvelser i et Udvalg, for af det kan overveies, hvilket Skridt Thinget herefter maatte ville gjøre. Flertallet har nemlig i den Overtskridelse, som har fundet Sted, og i den Undladen af at søge Bevilling i Tide, set en saadan Tilfidsbetættelse af Bevillingsmyndigheden, som det ikke kan lade være upaataalt, naar ikke farlige Følger deraf skulle fremkomme. — Jeg skal endnu tilføie nogle enkelte

Yttringer med Hensyn til Spørgsmaalet om Forbruget af Theatrets Reservecfond, idet jeg i den Henseende atter skal henvise til, hvad der derom er udtalt i Betænkningen. Naar Meddelelserne om de betydelige Overtskridelser ved selve Theaterbygningen maatte vælte Forundring, er dette om mulig i endnu højere Grad Tilfældet med den Efterretning, vi fik om, at selve Theatrets Reservecfond var forbrugt. Vi søgte derfor i Udvalget nærmere Oplysninger om dette Punkt, og vi fik dem ogsaa, de findes meddelte i Betænkningen. Efter den Afgjørelse, som Spørgsmaalet om Ministerens Berettigelse til at anvende Reservecfonden fik isjor, kan Udvalget ikke skjønne rettere, end at den Anvendelse, som er gjort deraf ifølge Posterne 1, 2 og 3 i den Skrivelse, der findes meddelt om denne Sag, staar i Strid med den Afgjørelse, som her har fundet Sted, og med, hvad den daværende Minister gif ind paa overfor dette Thing. Vi mene altsaa, at disse Arbejder ere af den Art, at Pengene dertil ikke kunde tages af Theatrets Reservecfond, Kapitalkonto, eller hvad man nu vil kalde det, medens der med Hensyn til enkelte af de andre Poster kunde være nogen Tvivl. Jeg skal med Hensyn hertil minde om Reservecfondens tidligere Historie. Ærede Medlemmer ville erindre, at man i 1858 gjorde et første Forsøg paa at skabe en Reservecfond, men da denne ikke fik noget Indhold, forsvandt den hastig igen. I 1868 fremkom der derimod et Forslag om at ordne Theatrets Forhold ved Lov, og denne Lov indeholdt atter Bestemmelser om en Reservecfond. Der skulde til den aarlig henlægges saa Meget af Theatrets Driftsindtægt, som blev til Rest, efter at 10,000 Rd. vare udtagne, og hvorover Ministeren da havde fri Raadighed for det kommende Aar, og det blev den Gang foreslaaet, at der skulde gives denne Fond en saa sikker Stilling, at der ikke kunde bruges deraf uden Rigsdagens Bevilling. Denne Lov traadte ikke i Kraft; men jeg tror, det har været berettiget, naar man i de Bestemmelser, som den Gang bleve foreslaaede fra Administrationens Side, har set en Retteforsor, hvorledes Administrationen kunde og burde benytte denne Fond. Først bagefter fremkom denne Fond ved de Bevillinger, som herfra bleve givne, nemlig 50,000 Rd. aarlig i 5 Aar, og det er min Overbevisning — jeg kan sige det saa meget mere, som jeg var blandt dem, der nærede megen Betænknelighed ved at blive staaende ved den Afgjørelse, som fandt Sted i 1870, og at vedblive med at give aarlige Tilskud til Theatret — at disse Bevillinger neppe vilde være blevene givne, dersom dette Thing havde haft nogen Anelse om, at Administrationen ansaa sig for berettiget til at gjøre den Anvendelse af den derved fremkomne Fond, som den nu har gjort. Naar der derfor nu kan tvistes noget om Grændserne for Administrationens Raadighed overfor denne Fond, maa det indrømmes, at disse Grændser ganske vist ere noget løse.